

[Forsvarsministeren.]

ligt for dem at skabe den rette kontakt mellem hjemmeværnet og den del af befolkningen, som de virker iblandt. Ved nu at stille ansættelse i en egentlig livsstilling i udsigt skulle der være mulighed for, at de bedst kvalificerede emner kommer frem. En sådan ansættelse vil ligeledes skabe en meget ønskelig kontinuitet i hjemmeværnets arbejde. Det er derfor foreslået, at man efter en 3-årig prøvetid får mulighed for — hvis de pågældende ønsker det — at give dem, der under prøvetiden viser sig opgaven voksen, fast ansættelse indenfor forsvaret. Samtidig er det foreslået at tildele dette personel, der i det daglige arbejder i snæver tilknytning til de øvrige myndigheder i forsvaret, en egentlig militær grad indenfor hjemmeværnet.

De øvrige ændringer, som lovforslaget indeholder, er i hovedsagen medtaget for at bringe loven i overensstemmelse med de sidst vedtagne forsvarslove.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 87 af 26. marts 1923 om adoption.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 237).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg har herved den ære for det høje folketing at forelægge forslag til lov om ændring i lov nr. 87 af 26. marts 1923 om adoption, således som forslaget er vedtaget i det andet høje ting.

Lovforslaget tilsigter dels at lempe betingelserne for at opnå adoptionsbevilling, dels at udvide adgangen til at få et adoptivforhold ophævet.

Ved forslagens § 1 ophæves således adoptionslovens § 8, stk. 2; den indeholder en begrænsning i adgangen til at give bevilling til folk, der i forvejen har livsarvinger, idet det bestemmes, at bevilling i sådanne tilfælde ikke bør meddeles, medmindre der kan anføres vægtige grunde derfor.

Det sker imidlertid ikke sjældent, at folk,

der har livsarvinger, har et rimeligt og berettiget ønske om at adoptere et barn, som de på en eller anden måde har fået tilknytning til, og man har i praksis i reglen skønnet, at der forelå „vægtige grunde“ derfor og meddelt bevilling; den begrænsning, der indeholdes i § 8, stk. 2, har altså ret beset ikke nogen reel betydning og bør ikke have det, hvorfor det må være rigtigt at ophæve bestemmelsen. I Sverige og Norge er man gået frem på lignende måde. Under lovforslagets behandling i det høje landsting er der da heller ikke rettet nogen indvending mod denne del af forslaget.

Forslagets § 2 drejer sig om ophævelse af adoptivforholdet i visse tilfælde af sygdomme og mangler hos adoptivbarnet. Dette, at et adoptivforhold kan ophæves, er ikke noget nyt i dansk ret. Vel er hovedreglen efter adoptionslovens § 15, at barnet ved adoptionen får retsstilling som ægtebarn i forhold til adoptanten, men allerede § 15 indeholder i sig selv en begrænsning i denne hovedregel ved forbeholdet

„med de i nærværende lov nævnte indskrænkninger og nærmere bestemmelser“.

Et klart bevis for, at det forhold, der etableres mellem adoptant og adoptivbarn, trods alt dog kun er et kunstigt og begrænset forhold, der ikke ubetinget kan sammenlignes med det naturlige slægtskabsforhold, ligger også i den kendsgerning, at en adoptant frit kan indgå ægteskab med sit adoptivbarn. Sker det, er adoptivforholdet uden videre ophævet.

Ophævelse af adoptivforhold var anerkendt før adoptionsloven af 1923. Professor Borum — vor ekspert på dette område — fremhæver, at

„man ikke deraf, at det naturlige slægtskab er uopløseligt, uden videre kan slutte, at også et adoptivforhold bør være det. Det kunstige og begrænsede i adoptivforholdet kan gøre det naturligt... at vende tilbage til det naturlige slægtskab. Der er... ikke ved adoption den i blodets fællesskab liggende forhåndsformodning for varig sympati mellem parterne.“

Det er betragtninger som disse, der har ligget bagved den før adoptionsloven gældende praksis vedrørende ophævelse af adoption ved kgl. resolution, og det er de samme betragtninger, der har ført til, at man i adoptionsloven af 1923 — som den gælder i dag — vedtog bestemmelser om ophævelse af adoptivforholdet i fire hovedgrupper af tilfælde.

Efter adoptionslovens § 18 kan et adoptivforhold ophæves af justitsministeriet, når adoptanten og adoptivbarnet er enige derom,